

Getuigenis door Dirk Van Durme

Tijdens de eerste week hadden we een aantal zware tochten van +/- 30 km gedaan en de tol begon te wegen. Aanhoudende pijn aan de linkerzool en tendinitis aan achillespees en scheenbeen rechts maakten van de tweede week een echte calvarietocht. De kans dat ik ooit Santiago zou halen, zag ik met de dag kleiner worden. Maar dit leed was dan wel de echte start van het speciale 'gitaar' verhaal.

Aangekomen in Burgos met nog 500 km voor de boeg ging ik op zoek naar een wandelstok. In een klein winkeltje vond ik een geschikt exemplaar. Om in de tijd van rusten wat afwisseling te brengen, besloot ik mijn verloop van de tocht Ename-Santiago in mijn stok te kerven met een klein zakmesje. Maar in datzelfde winkeltje, merkte ik ook bovenaan een kleine gitaar op. Ik liet ze naar beneden halen en mijn wandelvriend probeerde er de eerste noten op te spelen. Ze moest nog wel beter afgestemd worden. "Ik doe je deze kleine gitaar cadeau, als teken voor onze vriendschap en als herinnering aan de Camino" overtuigde ik mijn gezelschap om dit te aanvaarden. Ze kwam terecht in mijn grote rugzak en werd mijn handelsmerk en herkenningspunt bij uitstek. De "pizzaman" was geboren, de pelgrim uit België met de grote groene doos op zijn rug. De gitaar kon de klik zijn die Lowell kon helpen om een andere richting in te slaan: opnieuw de muziek ontdekken waar hij toch zo veel van hield en waarmee hij zoveel gevoelens kon leggen in zijn prachtige en veelzeggende teksten.

Mijn kwetsuren brachten echter ons tempo enorm naar beneden. Enerzijds zouden we misschien wel samen verder willen stappen, maar anderzijds had mijn Franse metgezel een vroegere datum voor ogen om het einde te bereiken. Welk einde was tot dan toe nog niet duidelijk. Ik vond een originele manier om het hem duidelijk te maken.

Ik schreef een brief waarin met een symbolisch rondpunt als leidraad een aantal richtingen werden voorgesteld. De brief mocht pas geopend worden de dag dat we in Leon aankwamen. Verder nog een aantal persoonlijke aanmoedigingen en aanbevelingen waarover ik het hier niet in detail wil hebben. Leon, waar een magnifieke kathedraal met enorme mooie glasramen als een blijvend souvenir van de lange tocht in mijn geheugen gegrift staat, werd de stad waar onze wegen zich gingen scheiden. De brief had hem 'getoucheerd' en nu was het zeker, hij wilde kost van kost Santiago de Compostela bereiken.

Een nieuw mirakel was geschied, een zelfzekere man die stilaan een aantal vragen beantwoord kreeg, ging in spoedtempo (300 km in tien dagen) recht op zijn doel af. De gitaar bleef bij mij, met de belofte deze tot in Santiago

met alle zorg mee te dragen en behouden thuis af te leveren in zijn woonplaats in Bayonne.

Alhoewel dan iedereen erna dacht dat onze zanger zijn tocht had gestopt, mocht ik steeds verheugd meedelen dat hij immers voorop lag en zeker het einddoel zou bereiken. Wat een enorm verschil met die eerste weken van afzien en onzekerheid.

De volgende dag besloten we om het eerste gedeelte van de tocht samen te starten. Mijn tendinitis noodzaakte mij echter om vroegtijdig af te haken. In refugio Jesus in Villar de Mazarife besloot ik te stoppen. Een gitaar die in de eetkamer lag sprong in het oog van onze Franse zanger. En warempel, ik hoorde voor het eerste maal een eigen lied van hem 'Que deviens tu'.

Met mijn camera kon ik dit unieke moment op de gevoelige plaat vastleggen zou er daarna nog meermaals naar kijken. Het gaf me moed om door te gaan en mijn belofte na te komen. We hielden elkaar op de hoogte via SMS.

Ik haalde uiteindelijk toch Santiago en ging zoals beloofd de gitaar bij hem thuis overhandigen. Ik kreeg van hem dan later een mooie foto van de zee. Met achteraan de belofte om 10 jaar later opnieuw de tocht te doen. Corona heeft daar jammer genoeg een stokje voor gestoken.

Maar Lowell werd "un des amis du chemin et pour la vie" waar ik nog jaarlijks een reünie mee doe. Zo konden we al twee keer naar IJsland bij Anna Marie, waren we bij Patrick te gast in de Pyreneeën en Toulouse en bij Daniel in de Champagnestreek en Portugal. En natuurlijk zijn ook onze reünies in Ename prachtig. Meer dan 10 jaar na mijn tocht is dit is ondertussen ook weer al een uniek verhaal geworden.